

Arrest

nr. 265 513 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 september 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient samen met haar echtgenoot op 23 december 2009 (elk) een verzoek om internationale bescherming in. Op 10 november 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten van 1 april 2011 met nrs. 59 174 en 59 175 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan beiden de vluchtelingenstatus en de

subsidiare beschermingsstatus. Op 24 mei 2011 wordt beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.2. Op 13 oktober 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 24 april 2012 onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 16 mei 2012 dient de verzoekende partij samen met haar echtgenoot een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 21 mei 2012 dient de verzoekende partij samen met haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

1.5. Inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet (zie punt 1.3.) wordt op 25 februari 2013 beslist dat deze onontvankelijk is. Eveneens op 25 februari 2013 wordt beslist tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.6. Voor de echtgenoot van de verzoekende partij wordt op 12 februari 2014 beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

1.7. Inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet (zie punt 1.4.) wordt op 21 mei 2014 beslist dat deze onontvankelijk is. Eveneens wordt beslist tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster.

1.8. Bij arrest van 25 juni 2014 met nr. 126 173 verwerpt de Raad het beroep, ingesteld tegen de voormelde beslissing van 25 februari 2013 tot het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag. Bij arresten van 6 februari 2015 met nrs. 138 083 en 138 084 verwerpt de Raad de beroepen, ingesteld tegen de voormelde op 12 februari 2014 en op 21 mei 2014 genomen beslissingen.

1.9. Op 15 juli 2015 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op dezelfde dag wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.10. Op 31 juli 2016 wordt in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De echtgenoot van de verzoekende partij wordt op 31 augustus 2016 gerepatriëerd naar Armenië.

1.11. Verzoekster dient op 24 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in bij de Franse autoriteiten. Op 4 december 2017 richt zij een overnameverzoek aan België, waarmee België zich op 8 december 2017 akkoord verklaart. Een overdracht aan België kan echter niet plaatsvinden omwille van het onderduiken van verzoekster, waarover de Belgische autoriteiten op 1 juni 2018 worden geïnformeerd.

1.12. Bij schrijven van 27 december 2018 dient de verzoekende partij en haar echtgenoot een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 25 juni 2020 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Het beroep dat tegen deze beslissing wordt aangetekend, wordt door de Raad, wat de verzoekende partij betreft, met arrest nr. 246 562 op 21 december 2020 verworpen.

1.13. Op 21 januari 2021 dient de verzoekende partij samen met haar echtgenoot een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn in functie van hun Roemeense schoondochter. Hun inmiddels meerderjarige zoon was op 14 juni 2014 gehuwd met deze referentiepersoon, C.T.

Op 14 juli 2021, met kennisgeving op 29 juli 2021, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.01.2021 werd ingediend door:

Naam: P.

Vooma(a)m(en): S.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Jerevan

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Roemeense schoondochter, T. C. (RR: ...) in toepassing van artikel 40 bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4°de bloedverwanten in opgaande lijn (...) of die te hunnen laste zijn (...)".

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag.

Betrokkene legde volgende documenten voor ter staving van het ten laste zijn:

- *Attesten OCMW Tongeren dd. 05.02.2021 op naam van betrokkenen, referentiepersoon, en de zoon van betrokkenen/echtgenoot referentiepersoon.*
- *Arbeidsovereenkomst ref:van bepaalde duur bij F. Tienen en B. tot 19.04.2021 en loonfiche van februari 2021. Deze tewerkstelling is aldus heden beëindigd: deeltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur als kapster bij M. A. vanaf 16.03.2021; Aanslagbiljet IK 2019 - AJ 2020 op naam van referentiepersoon en echtgenoot.*
- *Stortingen van rekening schoondochter/ betrokkenes zoon aan Y. B. dd. 03.09.2020 van € 650; 01.10.2020 € 750, 02.11.2020 van € 500; 04.11.2020 van € 30; 22.02.2020 € 700; 30.03.2021 € 650.*
- *Attest dd. 09.02.2021 op naam van P.S. met nr. (...) en op naam van Y. B. met nr. (...), afgeleverd door het Kadaster van de onroerende goederen van het Ministerie van de Republiek Armenië waaruit moet blijken dat op naam betrokkenen geen onroerende goederen of recht voor eigendom in het Staatsregister geregistreerd staan, noch dat er sinds 2010 tot heden documenten of transacties terug te vinden zijn waaruit zou moeten blijken dat zij onroerende goederen zou bezitten.*
- *Attesten dd. 23.02.2021 van de Belastingdienst nr. 8, Comité van Staatsinkomen van de Republiek Armenië op naam van beide betrokkenen waaruit blijkt dat er geen uittreksels van privérekening kunnen worden opgevraagd gelet het er bij het Comité van Staatsinkomen geen gegevens over privérekeningen gevonden zijn.*

Uit het administratieve dossier (cfr. asielrelaas) blijkt dat betrokkene in 2009 het land van herkomst heeft verlaten om op 23.12.2009 België in te reizen samen met haar gezin. Er kan niet blijken dat betrokkene zich sinds haar komst naar België via Wit-rusland nog in Armenië of elders zouden hebben gevestigd. Dit kan onder meer blijken uit de verklaringen die bij huidige aanvraag werden voorgelegd van derden. Eveneens staat in de aanvraag 9bis dd. 27.12.2018 het volgende: "verzoekers verblijven sinds 2009 tot heden, dus meer dan negen jaar ononderbroken in België". Dit betekent dan ook dat betrokkene zijn onvermogen vanuit het land van herkomst dient aan te tonen voor 23.12.2009- verklaringen dd. 15.02.2010 naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming blijkt dat betrokken^ een diploma technisch hoger onderwijs - boekhouding behaalde in 1986 en zij voorafgaand aan haar vertrek

uit Armenië als boekhoudster werkte bij een maatschappij van mini-bussen en in een apotheek. Ook haar echtgenoot Wijk volgens haar asielrelaas tewerkgesteld te zijn geweest in het land van herkomst en in Wit-Rusland. Het is bijgevolg onmogelijk dat betrokkene onvermogen zou zijn geweest van in land van herkomst. Het is bovendien onmogelijk dat zij voorafgaand aan hun komst naar het Rijk afhankelijk zouden zijn geweest van referentiepersoon, daar zij toenertijd nog minderjarig was, uit niets kan blijken dat zij elkaar toenertijd reeds zouden hebben gekend, en voor zover zou worden geopperd dat de afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van de echtgenoot van referentiepersoon, in casu de zoon van betrokkene, zou moeten worden bekeken, dient opgemerkt te worden dat uit de zoon zijn asielrelaas blijkt dat hij voorafgaand aan de komst van het gezin naar het Rijk studeerde in Armenië. Hij zat immers in zijn 3^e jaar hoger onderwijs (ingenieur) en was genoodzaakt zijn studies stop te zetten. Hij heeft aldaar geen enkel beroep uitgeoefend. Het attest dd. 09.02.2021 met nr. (...) van het Kadaster van de onroerende goederen van het Ministerie van de Republiek Armenië is in die zin dan ook helemaal niet relevant, gelet betrokkene sinds 2010 niet meer in het Armenië verbleven. Ook het attest dd. 23.02.2021 van de Belastingdienst nr. 8, Comité van Staatsinkomen van de Republiek Armenië op naam van betrokkene is geenszins relevant. Dit attest spreekt zelfs over een huidige situatie, terwijl betrokkene ruim 11 jaar Armenië lijken verlaten te hebben.

Voor wat de voorgelegde stortingen betreft van rekening de rekening van referentiepersoon en betrokkene zoon aan Y. B., de echtgenoot van betrokkene: gelet uit voorgaande blijkt dat betrokkene reeds sinds december 2009 het land van herkomst hebben verlaten, kunnen deze stortingen geen bewijs inhouden van een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. De stortingen Vonden immers allemaal plaats in 2020 - 2021. In deze dient bijkomend opgemerkt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in derde land, een andere lidstaat, of België.

Tot slot kan worden opgemerkt dat de stortingen die maandelijks zouden zijn overgemaakt, vrij groot zijn. Op basis van de bestaansmiddelen die voorliggen, kan niet blijken dat referentiepersoon er toe in staat is om maandelijks 500 tot 750 euro af te staan van haar inkomsten die zij ter beschikking heeft, om naast de zorg voor haar eigen gezin met twee minderjarige kinderen, ook nog haar schoonouders ten laste te nemen. Er ligt immers, van de actuele tewerkstelling, enkel een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor en een onvolledig aanslagbiljet van de inkomsten van 2019. Dat referentiepersoon er financieel in staat zou zijn om hen bijkomend ten laste te nemen kan op basis van voorliggende stukken niet blijken. Gelet echter voormelde overwegingen reeds afdoende zijn om huidige beslissing te nemen, wordt dit element heden niet verder uitgewerkt.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 21.01.2021 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is in het Rijksregister, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Bovendien, zoals gesteld, mag het ten laste zijn geen gevolg zijn van illegaal verblijf.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Het heeft geen enkele zin om verblijfsaanvragen in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene jarenlang en tot vlak voor haar komst naar België tewerkgesteld is geweest in het land van herkomst. Evenwel dient de Dienst Vreemdelingenzaken ter volledigheid de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze

*andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste maar ook enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

*"de materiële motiveringsplicht juncto schending van art. Art. 42 § 1 vreemdelingenwet en artikel 52 §4, tweede lid verblijfsbesluit
Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 40bis, §2, eerste lid, 4°
Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht"*

Het middel licht toe:

"2.1.1. Algemene regels

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.1.1. Geen kennisgeving binnen zes maanden - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekster

Op datum van 21/01/2021 heeft verzoekster een aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie nl. met zijn Roemeense schoondochter.

Op 14/07/2021 werd er een Bijlage 20 getroffen opzichts verzoekster en deze beslissing werd ter kennis gebracht aan verzoekster op 29/07/2021.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft kennelijk een beslissing genomen binnen de zes maanden na de aanvraag gezinshereniging vanwege verzoekster, doch werd deze beslissing niet binnen de zes maanden ter kennis gebracht aan verzoekster en diende er ambtshalve een F kaart te worden afgeleverd door de gemeente aan verzoekster.

Art. 42 § 1 vreemdelingenwet stelt expliciet het volgende:

"het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Art. 52, §4 koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt expliciet het volgende:

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42. van de wet, geeft de burgemeester of zijn

gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijf kaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

In verschillende recente arresten zie o.m.: RvV 10-10-2018, nr. 210.732; RvV 13-12-2018, nr. 213.977; RvV 8-01-2019, nr. 214.835; RvV 24-01-2019, nr. 215.688 stelde de RvV dat art. 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F kaart als DVZ geen enkele beslissing neemt binnen zes maanden na de aanvraag gezinshereniging, kan toegepast worden, wat in casu gebeurde in hoofde van verzoekster.

Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij heeft nagelaten om de bestreden beslissing ter kennis te brengen aan verzoekster binnen de wettelijke termijn van zes maanden. De kennisgeving heeft echter pas - in de hypothese dat er tijdig een beslissing werd genomen - op 29/07/2021 plaatsgevonden, wat niet door de beugel kan.

Artikel 10 Burgerschapsrichtlijn stelt expliciet dat het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een Unieburger binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag, vastgesteld wordt door de afgifte van een verblijfskaart.

Het begrip 'afgifte' houdt volgens het Hof noodzakelijkerwijs in dat een beslissing genomen én ter kennis gebracht wordt vóór het verstrijken van de termijn. Dit geldt volgens het Hof ook wanneer een lidstaat een verblijfskaart wil weigeren. De termijn voor kennisgeving kan immers niet verschillen al naargelang de beslissing van de lidstaat positief of negatief is.

Verzoekster diende derhalve effectief in het bezit gesteld van een F kaart.

In het Diallo-arrest stelde het Hof van Justitie dat de Belgische regeling, waarbij automatisch een verblijfskaart afgegeven wordt aan het familielid van een Unieburger bij het verstrijken van een termijn van zes maanden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. Een dergelijke regeling zou het bijgevolg mogelijk maken dat een verblijfskaart afgegeven wordt aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden.

De stelling dat het Unierecht zich verzet tegen de afgifte van een verblijfskaart aan verzoekster kan niet worden gevolgd, om reden dat verzoekster precies een derdelander is die voldoet aan de voorwaarden gesteld in de Burgerschapsrichtlijn. Uiteraard is het zo dat niet alle derdelanders een verblijfsrecht ontlenen aan de Burgerschapsrichtlijn.

Als verwerende partij geen beslissing neemt binnen zes maanden na een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een Unieburger, dan heeft het familielid een subjectief recht op een F kaart (verblijfskaart van familielid van een Unieburger). Hof van Justitie (HvJ) arrest Diallo veroordeelde dat als een foutieve omzetting van de Burgerschapsrichtlijn. Doch, volgens de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde (nr. 19/25/A van 29 januari 2019) kan de Belgische overheid zich niet beroepen op haar eigen fout, en moet ze dus verplicht de F kaart afgeven.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster effectief een derdelander is, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 2 punt 2 van die Richtlijn en effectief voldeed aan alle voorwaarden om in het bezit te worden gesteld van een F kaart; gelet op de aan het AD toegevoegde stukken.

2.1.2. Ten laste van de Unieburger - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekster - Deze voorwaarde mag niet kennelijk onredelijk zijn

Het is uiteraard zo dat verzoekster ten laste moet zijn van haar EU schoondochter en zij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege haar.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of "die te hunnen laste zijn".

Verwerende partij daarentegen stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker hoe dan ook moest aantonen dat hij financieel/materieel afhankelijk was van haar EU schoondochter in het land van herkomst en/of afkomst en zulks voor de periode van 23/12/2009.

Het staat buiten betwisting dat verzoekster haar land van herkomst verliet toen zij al reeds 21 jaar oud was en dat verzoekster al sedert een geruime tijd in België verblijft, aldus conform de stelling van verwerende partij.

Dit gegeven wordt tevens niet betwist door verwerende partij. Er dient echter te worden opgemerkt dat destijds verzoekster haar zoon Dhr. Y. G., geboren op 09.11.1990 te Jerevan (Armenië), nog niet gehuwd was met een EU onderdaan en zij aldus voorafgaand aan de aanvraag verzoekster ook niet kon materieel en/of financieel ondersteunen.

Verzoekster haar zoon is pas echter in het huwelijk getreden met een EU onderdaan na de periode van verzoekster haar aankomst en verblijf in het Rijk. Verwerende partij schraagt dit gegeven door zelf aan te halen dat verzoekster haar echtgenoot zijn gedwongen verwijdering naar Armenië slechts een weekendtripje was.

Verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Verwerende partij betwist in casu niet dat verzoekster sedert '2009 samen met haar gezin Armenië heeft verlaten en dat verzoekster na haar aankomst in het Rijk niet terug is gekeerd.

Immers kan DVZ niet eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het herkomstland tussen het familielid en de Belgische referentiepersoon, als er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden. In casu bestond er nog geen verwantschapsband tussen verzoekster en haar EU schoondochter Mevr. T. C. (NN: ...).

"Zo sprak de RvV zich in arrest nr. 163.233 uit over een situatie waarbij het kind van een Armeense moeder al in België verbleef op het moment dat zijn moeder wettelijk ging samen wonen met een Belg. Omdat DVZ bewijzen eiste van financiële steun vanwege de Belg aan het kind nog voor zijn aankomst in België, vroeg DVZ het onmogelijke van het familielid. De afhankelijkheidsrelatie tussen de Belg en het Armeense kind was immers pas later in België ontstaan, namelijk op het ogenblik van wettelijke samenwoning tussen de Belg en de Armeense moeder. Ook gaat DVZ met een dergelijke interpretatie voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Vw dat bepaalt dat de aanvrager "te hunnen laste" moet zijn, d.w.z. van de referentiepersoon én van diens echtgenoot of partner en dus niet enkel van de referentiepersoon. De RvV wijst er nog op dat in casu het familielid bij haar vertrek uit het herkomstland minderjarig was en haar moeder vergezeld, wat impliceert dat zij toen ten laste was van haar moeder."

In casu stond het verwantschap van verzoekster en haar zoon uiteraard vast.

Doch, dient er te worden opgemerkt dat verzoekster op het ogenblik dat zij Armenië verlaten hebben in het jaar '2009 samen met hun integraal gezin, haar zoon nog niet in het huwelijk was getreden met een EU onderdaan en het verwantschap aldus niet vaststond met verzoekster.

Tot slot verwijst verzoekster naar het arrest van RvV 26 januari 2017, nr. 181.327 dewelke in casu parallel kan worden toegepast op de situatie van verzoekster.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeid op onjuiste feitenvinding en hypothese.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;"

2.2. De verzoekende partij voert in een eerste onderdeel aan dat de aanvraag om gezinshereniging op 21 januari 2021 gebeurde en dat zij op die datum haar bijlage 19ter kreeg, waarin wordt verwezen naar artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Zij stelt dat de bestreden beslissing niet binnen de zes maanden is ter kennis gegeven. Dit feitelijk gegeven is correct. De bestreden beslissing is genomen op 14 juli 2021, dus binnen de termijn van zes maanden na de gezinsherenigingsaanvraag van 21 januari 2021. De kennisgeving geschiedde op 29 juli 2021, dus meer dan zes maanden na de gezinsherenigingsaanvraag.

De verzoekende partij meent dat door de late kennisgeving aan haar een F-kaart moest afgeleverd worden.

De verzoekende partij betwist vervolgens dat de verwerende partij zich kan beroepen op het arrest *Diallo* van het Hof van Justitie (hierna: het HvJ of het Hof), zodat de beslissing inzake haar aanvraag aan haar kan worden betekend. Zij verwijst naar het gegeven dat tegen particulieren niet rechtstreeks een niet correct omgezette bepaling kan ingeroepen worden en verwijst naar de verticale werking die gegeven wordt aan artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), dat niet correct werd omgezet in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Zij gaat in op rechtspraak van de Raad, van de rechtbank van eerste aanleg en op arresten van het HvJ.

Zij meent dat artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit ook bedoeld was als omzetting van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en dat deze omzetting ook verkeerd is geschied.

Tenslotte geeft de verzoekende partij aan dat zij, zoals verder uit haar verzoekschrift blijkt, voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

2.3. In de mate dat uit het middel moet afgeleid worden dat de verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, aanvoert, voorzien deze bepalingen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet, geduid dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij ten laste is van de referentiepersoon omdat er geen afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de referentiepersoon en de verzoekende partij al in het herkomstland. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij onvermogen was in het herkomstland. De bestreden beslissing gaat in op de kenbaar gemaakte stukken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Bovendien blijkt uit het middel dat de verzoekende partij de reden van de bestreden beslissing begrijpt. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.4. In de mate dat verzoekende partij aangeeft zich niet akkoord te kunnen verklaren met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het onderzoek moet gebeuren in het licht van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

*“Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.
Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “ verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ” overeenkomstig het model van bijlage 9 af. (...)”*

Artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziet aldus dat de aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend. Artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing is genomen binnen de zes maanden. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing artikel 42, §1, eerste lid, Vreemdelingenwet kan schenden omdat sowieso deze voorziene termijn van het nemen van de beslissing binnen de zes maanden na de gezinsherenigingsaanvraag is gerespecteerd. Uit artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet blijkt geenszins dat de kennisgeving moet gebeuren binnen de zes maanden.

De Belgische wetgever heeft in artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit wel een vervaltermijn voorzien, doch enkel in de situatie dat *“geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet”*. De Belgische wetgever heeft er hierbij aldus expliciet voor geopteerd om de vervaltermijn, bij overschrijding waarvan de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven, enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, doch deze niet uit te breiden tot de situatie waarin de beslissing niet binnen de termijn van zes maanden ter kennis werd gebracht (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

De Raad herhaalt dat de gezinsherenigingsaanvraag geschiedde op 21 januari 2021 en de bestreden beslissing dateert van 14 juli 2021, dus genomen werd binnen voormelde termijn van zes maanden.

Het feit dat deze beslissing blijkens het administratief dossier pas op 29 juli 2021 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht, doet hieraan geen afbreuk, nu de termijn betrekking heeft op het nemen van de beslissing inzake de aanvraag en niet op de kennisgeving ervan.

De verwijzingen die de verzoekende partij maakt naar arresten van de Raad zijn niet dienstig nu het nemen van de bestreden beslissing is gebeurd binnen de zes maanden, feitelijk gegeven dat de verzoekende partij niet betwist.

2.6. De verzoekende partij verwijst tevergeefs naar artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn om haar onjuiste bewering te onderbouwen. Uit rechtspraak van het HvJ blijkt dat artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn een administratieve procedure betreft die ernaar streeft dat binnen een dwingende termijn van zes maanden wordt onderzocht wat de individuele situatie van derdelanders in het licht van het Unierecht is, waarbij dit onderzoek zowel met een positief besluit als met een negatief besluit kan worden afgerond (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, pt. 40). Verder blijkt dat de Uniewetgever zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag moet worden afgegeven (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, pt. 37 en HvJ 5 september 2012, C-83/12, *Rahman*, pt. 42).

In tegenstelling met wat de verzoekende partij voorhoudt, kan geen automatische afgifte van een verblijfskaart toegekend worden bij gebreke aan kennisgeving binnen de zes maanden. Artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn betreft niet meer dan een loutere administratieve procedure, waarbij wordt aangegeven welke documenten moeten worden overgemaakt en waarbij een dwingende termijn wordt voorgeschreven om de individuele situatie van een derdelander in het licht van het Unierecht te bepalen. Aan de administratieve procedure van het voormelde artikel 10 kan bijgevolg als dusdanig geen (afgeleid) verblijfsrecht worden ontleend.

Het Hof heeft wel in het reeds aangehaalde arrest *Diallo* verduidelijkt dat artikel 10, eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht (pt. 43).

Verder wordt in het arrest *Diallo* aangegeven dat de Burgerschapsrichtlijn geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die zijn verbonden aan de overschrijding van de in artikel 10, eerste lid, van deze richtlijn gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om deze kwestie te regelen (pt. 45). Het Hof benadrukt echter dat, volgens zijn vaste rechtspraak, de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in het voormelde artikel 10, eerste lid aan een derdelander geen rechten schept, maar dat het gaat om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (pt. 48). Het stelt tevens dat de declaratoire aard van de verblijfskaarten meebrengt, dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (pt. 49).

Het Hof maakt in zijn arrest verder duidelijk dat een stelsel van een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart wanneer de termijn van zes maanden wordt overschreden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn voor zover het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor (pt. 55). Het besluit dan ook dat de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in het voormelde artikel 10, eerste lid voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven (pt. 56). Bijgevolg is een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart enkel aan de orde indien vaststaat dat de aanvrager voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

In dit geval werd het verblijfsrecht van de verzoekende partij in het kader van haar gezinsherenigingsaanvraag niet erkend en vastgesteld dat zij niet daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden.

In dit verband stelt de Raad vast dat het voormelde artikel 42, § 1, eerste lid enkel bepaalt dat een beslissing moet worden genomen binnen een termijn van zes maanden. Deze bepaling van de Vreemdelingenwet gaat dan ook niet verder dan artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof in zijn arrest *Diallo*. Zo laat artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, richtlijnconform geïnterpreteerd, ook niet toe dat de overschrijding van de daarin

bepaalde termijn van zes maanden aanleiding kan geven tot de automatische afgifte van de verblijfskaart, zonder dat daarbij werd nagegaan of aan de voorwaarden werd voldaan. Laat staan dat dit zou gelden voor de kennisgeving ervan.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, dat de verdere uitvoeringsmaatregelen en modaliteiten met betrekking tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie bevat, laat daarentegen wel toe dat een verblijfskaart automatisch wordt afgegeven bij overschrijding van de beslissingstermijn van zes maanden, zonder dat de grondvoorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht werden nagegaan. Het bepaalt in zijn § 4, tweede lid immers dat de burgemeester of zijn gemachtigde, als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn, bepaald bij artikel 42 van de Vreemdelingenwet, aan de vreemdeling een “*verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie*” overeenkomstig het model van bijlage 9 afgeeft. Artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit is aldus in strijd artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd conform artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en het arrest *Diallo*. Het is in dit geval niet dienstig aangevoerd nu de bestreden beslissing wel degelijk is genomen binnen de zes maanden en de verzoekende partij niet kan voorhouden dat geen beslissing werd genomen.

De verzoekende partij wijst erop dat bovenstaande redenering niet op haar van toepassing is als zijnde een derdelander die een familielid is van een burger van de Unie. Hetgeen wat werd uiteengezet van de redenering van het Hof kan niet geheel onverkort worden toegepast op personen, zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn (de zogenaamde ‘andere familieleden’) – zulke personen kunnen immers geen recht op verblijf aan deze richtlijn ontleen, zodat voor hen verblijfskaarten, die niet meer doen dan een reeds bestaand recht bevestigen, niet aan de orde zijn –. Toch moet het besluit van het Hof wel naar analogie op deze ‘andere familieleden’ worden toegepast. Er anders over oordelen, zou immers impliceren dat deze personen voordeliger zouden worden behandeld dan de familieleden, bedoeld in artikel 2, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn. In het reeds aangehaalde arrest *Rahman* werd door het Hof echter benadrukt dat zowel uit de bewoordingen van het voormelde artikel 3, tweede lid als uit het algemene opzet ervan, volgt dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in het voormelde artikel 2, tweede lid omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in het voormelde artikel 3, tweede lid van de richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt (pt. 19). Bijgevolg vindt een gunstigere behandeling van de familieleden in ruime zin geen steun in het algemeen opzet van de Uniewetgever inzake gezinshereniging. Bovendien valt niet in te zien waarom de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn zich zouden verzetten tegen de afgifte van een verblijfskaart aan een kernfamilielid dat niet aan de voorwaarden ervan voldoet (cf. HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, pt. 55), maar niet tegen de afgifte van zulke kaart aan een ‘ander familielid’ dat niet aan de voorwaarden ervan voldoet.

Gelet op het bovenstaande blijkt dat artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, ook met betrekking tot ‘andere familieleden’ (zoals *in casu*), moet worden gelezen conform de interpretatie die het Hof aan artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn heeft gegeven in het geval dat geen beslissing over een gezinsherenigingsaanvraag wordt genomen binnen de zes maanden na de aanvraag.

De verwijzing naar arresten van de Raad, zoals weergegeven op pagina 5 van het verzoekschrift, is niet dienstig. Vooreerst kennen deze arresten geen precedentswaarde in het Belgische rechtssysteem en blijkt uit deze arresten dat zelfs bij een niet correcte omzetting van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn dit niet tot een andersluidend resultaat zou leiden.

2.7. De schending van artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit *juncto* artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn wordt niet aannemelijk gemaakt, daargelaten de vraag naar hun dienstig zijn.

2.8. Verzoekende partij poneert dat de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke wijze vaststelt dat de verzoekende partij niet ten laste van de referentiepersoon is.

Zij erkent wel de voorwaarde dat zij ten laste moet zijn van de referentiepersoon, haar Roemeense schoondochter. Zij betwist dat zij moet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon in het herkomstland en zulks voor de periode van 23 december 2009. De verzoekende partij voert aan dat de verwantschap met haar schoondochter pas is ontstaan na haar komst naar België, zodat zij in het land van herkomst niet materieel en/of financieel ondersteund kon worden.

De bestreden beslissing meldt hierover:

“Uit het administratieve dossier (cfr. asielrelaas) blijkt dat betrokkene in 2009 het land van herkomst heeft verlaten om op 23.12.2009 België in te reizen samen met haar gezin. Er kan niet blijken dat betrokkene zich sinds haar komst naar België via Wit-rusland nog in Armenië of elders zouden hebben gevestigd. Dit kan onder meer blijken uit de verklaringen die bij huidige aanvraag werden voorgelegd van derden. Eveneens staat in de aanvraag 9bis dd. 27.12.2018 het volgende: “verzoekers verblijven sinds 2009 tot heden, dus meer dan negen jaar ononderbroken in België”. Dit betekent dan ook dat betrokkene zijn onvermogen vanuit het land van herkomst dient aan te tonen voor 23.12.2009-verklaringen dd. 15.02.2010 naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming blijkt dat betrokken^ een diploma technisch hoger onderwijs - boekhouding behaalde in 1986 en zij voorafgaand aan haar vertrek uit Armenië als boekhoudster werkte bij een maatschappij van mini-bussen en in een apotheek. Ook haar echtgenoot Wijk volgens haar asielrelaas tewerkgesteld te zijn geweest in het land van herkomst en in Wit-Rusland. Het is bijgevolg onmogelijk dat betrokkene onvermogen zou zijn geweest van in land van herkomst. Het is bovendien onmogelijk dat zij voorafgaand aan hun komst naar het Rijk afhankelijk zouden zijn geweest van referentiepersoon, daar zij toenertijd nog minderjarig was, uit niets kan blijken dat zij elkaar toenertijd reeds zouden hebben gekend, en voor zover zou worden geopperd dat de afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van de echtgenoot van referentiepersoon, in casu de zoon van betrokkene, zou moeten worden bekeken, dient opgemerkt te worden dat uit de zoon zijn asielrelaas blijkt dat hij voorafgaand aan de komst van het gezin naar het Rijk studeerde in Armenië. Hij zat immers in zijn 3^e jaar hoger onderwijs (ingenieur) en was genoodzaakt zijn studies stop te zetten. Hij heeft aldaar geen enkel beroep uitgeoefend. Het attest dd. 09.02.2021 met nr. (...) van het Kadaster van de onroerende goederen van het Ministerie van de Republiek Armenië is in die zin dan ook helemaal niet relevant, gelet betrokkenen sinds 2010 niet meer in het Armenië verbleven. Ook het attest dd. 23.02.2021 van de Belastingdienst nr. 8, Comité van Staatsinkomen van de Republiek Armenië op naam van betrokkene is geenszins relevant. Dit attest spreekt zelfs over een huidige situatie, terwijl betrokkenen ruim 11 jaar Armenië lijken verlaten te hebben.

Voor wat de voorgelegde stortingen betreft van rekening de rekening van referentiepersoon en betrokkenes zoon aan Y. B., de echtgenoot van betrokkene: gelet uit voorgaande blijkt dat betrokkenen reeds sinds december 2009 het land van herkomst hebben verlaten, kunnen deze stortingen geen bewijs inhouden van een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. De stortingen Vonden immers allemaal plaats in 2020 - 2021. In deze dient bijkomend opgemerkt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in derde land, een andere lidstaat, of België.

Tot slot kan worden opgemerkt dat de stortingen die maandelijks zouden zijn overgemaakt, vrij groot zijn. Op basis van de bestaansmiddelen die voorliggen, kan niet blijken dat referentiepersoon er toe in staat is om maandelijks 500 tot 750 euro af te staan van haar inkomsten die zij ter beschikking heeft, om naast de zorg voor haar eigen gezin met twee minderjarige kinderen, ook nog haar schoonouders ten laste te nemen. Er ligt immers, van de actuele tewerkstelling, enkel een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor en een onvolledig aanslagbiljet van de inkomsten van 2019. Dat referentiepersoon er financieel in staat zou zijn om hen bijkomend ten laste te nemen kan op basis van voorliggende stukken niet blijken. Gelet echter voormelde overwegingen reeds afdoende zijn om huidige beslissing te nemen, wordt dit element heden niet verder uitgewerkt.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 21.01.2021 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is in het Rijksregister, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Bovendien, zoals gesteld, mag het ten laste zijn geen gevolg zijn van illegaal verblijf.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

Het artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij moet aantonen dat zij ondersteund wordt door de referentiepersoon die in België verblijft omdat zij niet in haar eigen onderhoud kan voorzien en dat dergelijke afhankelijkheid al bestond in het herkomstland.

De vraag of een persoon ten laste is vloeit voort uit een feitelijke situatie, die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie, beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en vraagt over te leggen.

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “*ten laste*” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649).

Wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ kan de Raad verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, ptn. 20-24), waarnaar de verwerende partij tevens terecht verwijst in haar nota met opmerkingen en alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “*te hunnen laste komen*” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 2007, 43).

In het voormelde arrest *Jia* wordt meer specifiek gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (pt. 43).

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet aantonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van

herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

De Raad acht het hierbij derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als schoonouder, waarbij artikel 40bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist dat hij in het verleden ten laste geweest is van deze burger van de Unie.

Waar de verzoekende partij stelt dat het onmogelijk is dit bewijs te leveren omdat zij het herkomstland in 2009 verliet en haar zoon toen nog minderjarig was en pas later huwde tijdens diens verblijf in België, kan de Raad enkel vaststellen dat haar zoon huwde in 2014, de verzoekende partij inmiddels vele aanvragen op andere gronden om machtiging tot verblijf indiende en pas in 2021 een gezinsherenigingsaanvraag indiende. De verzoekende partij gaat voorbij aan het motief dat stelt dat zij tewerkgesteld was toen zij het herkomstland verliet. Ook de echtgenoot bleek tewerkgesteld in het herkomstland. Verzoekende partij betwist dit niet. Haar zoon was minderjarig en was ten laste van de verzoekende partij en partner.

Bovendien gaat de verzoekende partij voorbij aan de volgende motieven van het arrest van de Raad met nr. 246 562:

“In zoverre verzoekers thans voorhouden dat zij het overgrote deel van hun leven in België wonen, wenst de Raad allereerst op te merken dat verzoekers zijn geboren in 1967 en zij pas eind 2009 naar België zijn gekomen. Nog los van de vaststelling in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat het verblijf in België ononderbroken was, blijkt dus geenszins als zouden zij het overgrote deel van hun leven in België hebben gewoond.

In zoverre verzoekers zich in hun aanvraag specifiek wensten te beroepen op hun ononderbroken verblijf sinds 2009, moet verder worden vastgesteld dat verweerder niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij vaststelde dat zij dit niet voldoende aannemelijk hebben kunnen maken en dit bovendien wordt tegengesproken door de stukken van het administratief dossier. Er wordt niet betwist dat verzoeker op 31 augustus 2016 werd gerepatrieerd naar Armenië. Verder vindt het motief dat verzoekster op 24 november 2017 asiel vroeg in Frankrijk en zich vervolgens onttrok aan de Franse autoriteiten, zodat een overdracht aan België niet kon plaatsvinden, steun in de stukken van het administratief dossier. Concrete bewijzen dat verzoekers vervolgens op korte termijn teruggekeerden naar België lagen ook niet voor. Op basis van deze vaststellingen alleen al kon verweerder vaststellen dat geenszins sprake blijkt te zijn van een ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied sinds 2009, zodat evenmin blijkt dat verzoekers dit specifieke argument dienstig konden inroepen als buitengewone omstandigheid. Verzoekster kan in de voorliggende omstandigheden moeilijk blijven volhouden dat zij nooit het Belgische grondgebied heeft verlaten en hier sinds december 2019 steeds heeft verbleven. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert verder nog dat verweerder in dit verband wel degelijk de door verzoekers voorgelegde getuigenverklaringen in rekening heeft gebracht. Hij aanvaardde deze niet als voldoende bewijs van het ononderbroken verblijf sinds 2009, gelet op het gesolliciteerd karakter ervan en nu deze niet gepaard gaan met een vorm van objectief bewijs. Door het uitgebreid citeren uit de getuigenverklaringen halen verzoekers de voorziene motivering niet onderuit. Het is niet kennelijk onredelijk om van vreemdelingen die zich beroepen op een langdurig en ononderbroken verblijf te vereisen dat zij dit dan kunnen aantonen met voldoende objectieve bewijsstukken, en niet louter aan de hand van getuigenverklaringen van vrienden en kennissen van henzelf of hun familieleden. Dit geldt in het voorliggende geval des te meer, nu er bewijs voorligt voor de beide verzoekers dat zij op een gegeven ogenblik het Belgische grondgebied wel degelijk hebben verlaten. Met hun betoog dat zij als gevolg van hun illegale verblijf niet de mogelijkheid hadden om officiële documenten voor te leggen met betrekking tot hun integratie, werk, taalcursussen en dergelijke, wordt opgemerkt dat in dit verband niet zozeer officiële documenten van de autoriteiten worden gevraagd, wel een meer objectief bewijs dan getuigenverklaringen van vrienden en kennissen. Er blijkt niet dat dit niet mogelijk zou zijn. Verzoekers konden zo bijvoorbeeld ook hun reisdocumenten en/of de tickets van de vervoermiddelen waarmee zij zijn teruggereisd naar België voorleggen.”

Verder blijkt uit dit arrest dat de verzoekende partij niet samenwoonde met hun zoon G. en schoondochter, de referentiepersoon op het ogenblik van het genomen arrest. Ook op dat vlak was er toen geen afhankelijkheid. De Raad oordeelde: *“Verzoekers weerleggen de vaststelling ook niet dat zij geen bewijs konden voorleggen van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met hun*

zoon G. In deze omstandigheden blijkt niet dat nog een beschermenswaardig gezins- of familieleven met deze zoon kan worden aanvaard”

Ook in deze optiek wordt eerder het gebrek aan afhankelijkheid van de referentiepersoon en haar echtgenoot aangetoond.

Verder verhuult de verzoekende partij zich in stilzwijgen over een eventuele afhankelijkheid toen zij België verliet in de periode opgesomd in voormeld arrest.

Het voorhouden dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om bewijzen voor te leggen van een later ontstane afhankelijkheid van de referentiepersoon is niet ernstig. De verwijzing naar andersluidende arresten is in dit geval niet dienstig.

Tot slot gaat de verzoekende partij helemaal voorbij aan een ander determinerend motief van de bestreden beslissing, met name dat de referentiepersoon niet in staat is de verzoekende partij te onderhouden of ten laste te nemen, of minstens dit niet is aangetoond:

“Tot slot kan worden opgemerkt dat de stortingen die maandelijks zouden zijn overgemaakt, vrij groot zijn. Op basis van de bestaansmiddelen die voorliggen, kan niet blijken dat referentiepersoon er toe in staat is om maandelijks 500 tot 750 euro af te staan van haar inkomsten die zij ter beschikking heeft, om naast de zorg voor haar eigen gezin met twee minderjarige kinderen, ook nog haar schoonouders ten laste te nemen. Er ligt immers, van de actuele tewerkstelling, enkel een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor en een onvolledig aanslagbiljet van de inkomsten van 2019. Dat referentiepersoon er financieel in staat zou zijn om hen bijkomend ten laste te nemen kan op basis van voorliggende stukken niet blijken. Gelet echter voormelde overwegingen reeds afdoende zijn om huidige beslissing te nemen, wordt dit element heden niet verder uitgewerkt.” (eigen onderlijning)

2.9. Uit het geheel moet besloten worden dat de bestreden beslissing correct stelt dat de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon niet afdoende is aangetoond en evenmin is aangetoond dat de referentiepersoon de verzoekende partij ten laste kan nemen. De bestreden beslissing besluit terecht dat aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet niet is voldaan.

De verzoekende partij toont niet aan de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is genomen, niet op een juiste feitenvinding steunt of een niet correcte beoordeling bevat.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel, zo ontvankelijk, is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN